

Φ.—Τότε τὸ Βασίλειο ἤγγιζεν ρωλόγι,
ὅμως τώρα ὀϊωγμός, φυλακὴν μεράκι,
κι' ἴσως, Περικλίτο μου, μίσα ὅτ'ο κατῶγι
πῶν καὶ τὸν Ἠγούμενο τῆς Μονῆς Πετράκη.

Ἦσιω του Καλόγερο μὴ τὰ συναζάρη
τρῶνε κι' αἰγιστάραχα, τρῶνε καὶ χαθάρια,
τρῶνε γιὰ τὴν δριεῖ κι' εἰκοσι λουκάνικα...
βάλλτε μίσα ἄγγυρα καὶ τὰ φαρμακάνικα.

Μὴ τὴν καταδιώξει ἤπραν πάλι φόρα,
μίσα κι' ὄλ' εἰ πρῶτοντες, μίσα κι' ἡ μαρίδα,
κι' ἴσως, Περικλίτο μου, φυλακίσουν τώρα
καὶ τῆς Κυβερνήσεως τὴν Ἐφημερίδα.

Π.— Ἦσιω νὰ τὴν πάθουν κι' ἄλλοι
μὴ τὸν Λαμπρο τὸν Μιχάλη.
Μίσα ὅστ'ο Συγγροῦ τοῦ μπάλου τριγυροῦσε μιά φορά,
τώρα μίς ὅτ'η φυλακαὶς του τριγυρίζεις, φουκαρά.
Ὅπως ὀδοῦται καὶ πάλι οἱ Συγγροῦ σ' ἐπῆγαν σπῆτι
γιὰ νὰ μάθης πῶς τὸ τρίβουν τὸ πιπτερι μὴ τὴ μύτη
δοσι γράφουν ἄρακι μεράκι καὶ γιὰ τὸν Μητροπολίτη.

Φ.— Βρέ κακὸ πού τῶχεις πάθει!...
ὄν θα μείνῃς ὁ μισός...
τί μαντάτο θὰ τὸ μάθῃ
κι' ὁ μεγάλος «Παρνασσός»;

Σὺ μὴν ἄρα νὰ τοῦ λείψῃς
μια σάχλα θὰ γενῆ,
καὶ κατῆρακα καὶ θλιψίς
θὰ δεσπόζῃ σκοτεινὴ.

Σὶ κυττάζω καὶ σιγῶ
καὶ στουπτεῖ τὸ μαλὸ μου,
μὰ θυμῆσου πῶς κι' ἰγῶ
ἔραβηξα τὸν ὀραβολὸ μου.

Π.— Πάμε λοιπὸν, καὶ τοῦ λοιποῦ τὸ στόμα σου νὰ κλείσῃς
μήπως κατὰ διάνοιαν κανίνα δυσφημῆσης,
κράζει συγγνώμην, Δέσποτα, καὶ ζήτησε μετάνοιαν
μὴ πόνον περισσόν,
κι' ὄν ἕκαστος τὴν σήμερον ἔχει κατὰ διάνοιαν
καὶ πάντων καὶ πασῶν.

Καὶ τώρα, παλαβὴ,
μολῶν ἰδῶ λαβὴ
γιὰ ὄωρεά καὶ οὐ
τρεις φάπαις καὶ μισθ.

**Μιά μεγάλη βαρκορόβλα
κι' ἔγια λέσσα κι' ἔγια μόλα.**

Φεύγει τὸ παιδί τοῦ Στόλου... πάει πάει ὅτ'ο καλὸ,
ἀλλὰ μὴ παρακαλῶ
μὰς ἀφήσῃ τόσο χρόνο
ὅτ'ο σκελτέτι καὶ ὅτ'ον πόνο.

Πρὶν τὴν ἀδεία τελειώσῃ νὰ μὰς ἔλθῃ ὅτ'η Ἀθῆνα...
θὰ λουραῖουν ἕως τότε
κι' εἰ θερμὸ συμπατριώται,
καὶ ἂν πρῶτα θὰ βαρούμε τὰ βροχὰ καὶ τὰ κλαρίνα.

Ἔως τότε πέρνει τίλος ἕνα κι' ἄλλο νταβατοῦρι,
ποῦ γενεῖ μὴς ὅτ'η ψυχὴ μὰς μιά μεγάλη στενοχώρια,
καὶ τοῦ Κόκκορη τὸ κάκο μὴ τὸν Ναύαρχο Σαχτούρη,
καὶ μονάχα θὰ φωνάζουν τοῦ Ναυσταβῆμου τὰ κοκόρια.

Μόλις τρεῖς παράσουν ἡμῖς ἰδῶ πέρα νὰ γυρίσῃ
πρὶν τὸ ὄλογο Ναυτικὸ μὰς μιά γιὰ πάντα ξεκληρίσῃ.

Νέλλη ὄιχως παρακάλλια
μὴς ὅι κύματ' ἀφροβόλα,
καὶ τὰ τωρινὰ τὰ γάλλια
θὰ παράσουν ὄπως ὄλα.

Δὲν θὰ λῆν κάθε κούκος
γιὰ τοὺς χρόνους τῆς εὐλείας,
καὶ ὄν ὄχηρ κι' ὁ Κουτσούκος
Τσαμαδοῦ καταγγελλίας.

Φεύγει τὸ παιδί τοῦ Στόλου... ὅτ'ο καλὸ καὶ τώρα σῦρε,
ἔιχσε καὶ τοὺς κουμπάρους, ποῦ τὸ σχέδιο τοῦς πῆρε.

Πάει ὅτ'ον Παπποῦ νὰ μείνῃ
μ' ἐνὸς χρόνου ξηνοιασῆ,
καὶ τὸν Στόλο τὸν ἀρίνι
σὶ μὴν ἄερ' ἀπειλοιασῆ.

Πλὴν εἰς ὄσους ἐρωτήσεων γιὰ τὸν Στόλο μὰς μὴ ζῆλο
νὰ τοὺς ἔπῃ καὶ γιὰ τὴ Σκιαθὸ, νὰ τοὺς ἔπῃ καὶ γιὰ τὴ Μήλο,
νὰ τοὺς ἔπῃ καὶ γιὰ τορπίλαις, ποῦ ἔραβηκαν ἀδείανταίς,
κι' ἀναφεῖ μὴ συζητήσεῖς κάθε πρῶτος καφρανεῖς.

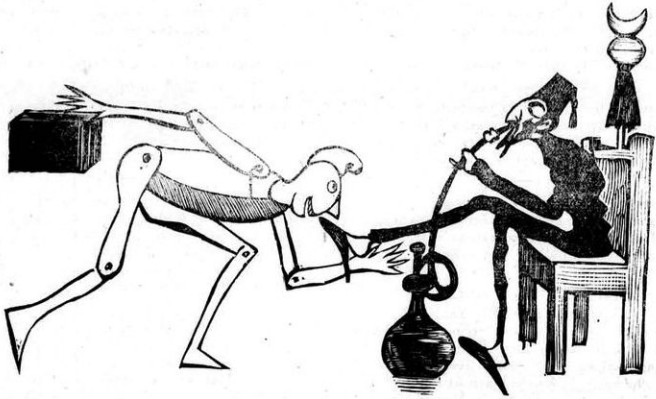
Μὴν ξεχώσῃ ν' ἀναφέρῃ καὶ τῆς Πρέβεζας τὰ κάστρα,
ποῦ φυσούσαν σοροκαδὸς καὶ μὰς ἔκαναν χαλάστρα,
κι' ἔτσι ἔπῃς τοῦ κακοῦ
τόσο πατιρντι τειροῦτη,
καὶ τὰ γκράτ' τοῦ Ναυτικοῦ
ἔιχαν κυνηγιῶ μπαροῦτι.

Μὴν ξεχώσῃ ν' ἀναφέρῃ
καὶ τοὺς ἀθλοὺς τοῦς λουπείς,
ποῦ καθίνας μὰς τοὺς ἔξερε,
νὰ σαστίσῃ κι' ὁ Παπποῦς.

Φεύγει τὸ παιδί τοῦ Στόλου πικραμένο γιὰ τὰ ἔινω...
σταματῶ ὅτ'ο περιγιάλι μὴ τὰ μάτῃ βουρκομείνα,
καὶ κυττάζω μὴ βαρκοῦλα, ποῦ πετῆ μὴς ὅτ'ο γιάλο...
φεύγει τὸ παιδί τοῦ Στόλου... Πρίγκηπά μὰς ὅτ'ο καλὸ.

**Ὁ Σουλτάνος ὁ πολὺς
κι' ὁ Τζουτζεὺς ὁ Φασουλῆς.**

Φ.— Μερχαμετλοῦ καὶ σεφκατλοῦ, σὶ χαϊρετῶ, Γαζῆ,
καὶ πὸς ὀδέρμη, Πατισῶ, ἀγκλακλανιζί,
κοντολογῆς, Σουλτάν Χαμίτ, ποντάρηχ σου φιλω,
τίλειος κούβεντα; ἴμιλησα... ντὲν τίλεις; ντὲν ἴμιλω.
Ὅ,τι μοῦ πῆς μπάς οὐστουνέ, κεραλί μου τὰ κλίνω,

μπάς καφετζής, μπάς τουφεκτζής, και μπάς χαδούμ τὰ γίνω.

Τὸ Φασουλὴ τὸ μπουνταλα,
 ποῦ ντὶν τὸ ἴνωρισε καλά,
 Τουρκομερίτης ἴγνηκε κι' οὐλά τὰ καταφέρνει
 μὲ τὸ καρχαλιόλῃ...

μπιζιμ Κιράλ Γεώργιο μελάνι μαύρο πέρνει
 κι' ἴγραφι τὸ Συντήκη,
 σεκλετισμένος καθεται Ζαχὴμ ἰφέντ σιμά του,
 πέρνει μελάνι τσιμαβί κι' ἰβάζει τὸνομά του.
 Ἄρτικ Βουλὴ μαζεύτηκε νὰ πῆ τὸ τί συμφέρε
 κι' ἄρχισε τὸ νυκτέρι,

ἄρτικ βερὸν μεσάνυκτα, κεριά, φωτοχυσία,
 λαμπάντες, Ἐπιτάριες, Ἰσπερινὴ τσιόια.
 Ἰστί Γεροκωστόπουλο τὰ μάτια του γουρλόνει
 καὶ τὸν Ζαχὴμ μαλλόνει,

γιατι τοῦ λείε τῆ Βουλὴ μεσάνυκτα νὰ φέρη ;
 ἄρτικ Ζαχὴμ ντὶν ἴμλει, κατὼς τὸ συνειτίζει,
 ἄρτικ τὰ τὸν ἱμάλλωναν κι' ἂν ἦταν μεσημέρι,
 ἄρτικ Γεροκωστόπουλο ἴσθί τίσι του κατίζει.

Γιὰ τὸ Συντήκη, Πατισάχ, κανένας γιόκ ντὶν λείε,
 τὸ Ντεληγιάννη μοναχὰ σιλλογιόμῃνο κλαίει,
 κι' ἰσφιγγεται κι' ἰκόβεται γιὰ τὴν φτωχὴ πατρίνα,
 ἰστί ταρῶ τοῦ μύρισε καὶ πάλι παλαμῆντα.

Γκιαούρ γενῆκαν μπιρ παρὰ μὲ τούτον τὸν ἴριση,
 Βουλὴ τελιόνει, βγαίνομε. βήχω καὶ ξεροβήχω,
 κι' ἄλ Ντεληγιάν βούρ ντουβερὰ, Σουλτάν Χαμίτ Καλίση,
 ἴπου τὰ πῆ γιὰ πάρε τον κι' ἰτύπονα τὸν ἴσθι τοῦχο.

Νά ! τὸ Συντήκη, πάρε το κι' ἰκρύφτο ἴσθὸν ὄντα σου,
 τοὺς Γιουνακάρ κοπίλμα σου κι' ἰντούλους σου τοὺς κάνει,
 ἄρτικ μὲ τὸ Συντήκη μας πάρε καὶ τὰ παυσά σου,
 ποῦ μιά φορὰ τοῦ εἴσπειλες μπαξίς τοῦ Ντεληγιάννη.

Ντούλο σου ταπεινότητα τὸ μείνω μιά γιὰ πάντα
 καὶ μίς ἴσθι Πόλις τὸ Τακροὶ τάνοιζω μιά λοκάντα,
 νὰ μπακιοβγαίνου Μπίηδς νὰ τρῶνε τὸ κικιπάπι,
 Παλρότουρκοι, Νιότουρκοι, νέχουν μ' ἴμας ἀγάπη.

Νὰ τὸ Συντήκη, ἴγνηκε μὲ τῆ ντικὴ σου γλώμη,
 πιστὰ τὰ τὴν φυλάξωμε κι' ἴμεις κι' οἱ κληρονόμοι,
 κι' οὐλο τὰ προσκονοῦμε
 κι' ἴσαι τὰ τὸ περνοῦμε,

κάνομε καὶ ντὶν κάνομε γιὰ τὸ Στρατὸ σταλήγη
 πόλιμο πιά ντὶν ἴσαι.

Ἄρτικ κινάρις ἄρχισαν, βιολιά, κι' ἴμαντολίνα,
 τραγοῦντι καὶ φωνῆ,
 ἄρτικ καὶ κάποιος Τουρκιάς μὰς ἴρηε ἴσθὴν Ἀθῆνα
 Γκιακούρης νὰ γινῆ,

κι' ἴγῶ ἴσθὸν Τουρκοὺ μίλησα ἐμπὶ μπουνταλα νὰ φαίνεσαι ;
 τζάνουμ, ἴμεις τουρκιάμα κι' ἴου Γκιακούρης γίνεσαι ;

(Μπρός ἴσθὸν Χαμίτ γονατιστός ὁ νέανος σιωπῆ
 κι' ἴκείνος μὲ τῆ γόβα του ἴσθι μύθη τὸν κτυπῆ.)

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, ἢ ἄλλοις λόγους ἀγγελίαις.

Εἰς τῆς Σφόρηκ τὸν Γ α μ π ἄ κ η ποῦρα τῆς Ἀδύνας πρώτης
 ποῦ τὰ πίνει καὶ μυρίζει κάθε εἶδος καπνοπότης.

Ὅχι ψυχὴ μου, βρὲ παιδιὰ,
 τίνεις ταῦτ' ἢ μυρωδιά ;
 κι' ἴνα πόθον ἴχω τώρα νὰ κοινοῦμαι, νὰ ζυγῶ
 μὲ τῶν πόρων τοῦ Ταμπάκη τὸν πανόμνητο καπνὸ,
 κι' αἰθωρα ἴσθὸ μαγαζὶ τοῦ κάθε δερμαλικῆς ἀε τρέξη...
 Φωτεινῆς Ἄγιας ἄρμας, ἀρῆμας ἱεπῆτον εἴη.

Τοῦ φιλολόγου τοῦ γνωστοῦ, τοῦ Πλάτωνος Δρακοῦλη,
 ποῦ τὸν λυποῦν κατὰκαρὰ τῆς κάθε γῆς οἱ δουλοί,
 κι' ἀπολαμβάνει πάντοτε παρὰ σοφοῖς τιμὰς,
 τρεῖς διαλλίαις Ἀγγλισι περί τῶν καθ' ἡμῶς
 εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ὀξφόρδης τῆς κλεινῆς,
 ποῦ τόσο παρερῆθησαν σπουδαῖοι κι' εὐγενεῖς,

